

jeg troer den ærede Rigsdagsmand igjen har gjort sig skyldig i. Han gennemgik iøvrigt meget rigtigt, hvorledes den afgaaede Marineminister i de forskjellige Tidsrum havde stillet sig ligeoverfor denne Sag, og han yttrede, at Ministerens Udtalelser her lode formode — og det med Grund — at han var tilfands at selge den constitutionelle Vej; men saa, sagde det ærede Medlem, saa kom den 14de Februar — saa udkom endelig den Lov, hvorved Mandflaabet blev bevilget — men samme Dag — og det udtalte det ærede Medlem med stærkt Eftertryk — begjærede den forrige Marineminister Tilladelse af Kongen til at udgive over 300,000 Rb. udover Finantsloven. Det ærede Medlem lagde en saadan Bægt herpaa, at man maatte troe, at han derved har villet sige: Her have vi Beviset for, at den forrige Marineminister i det samme Øieblik, han fik denne Lov, under hvis Behandling han havde forpligtet sig til at gaae den constitutionelle Vej, af Kongen begjærede at komme til Penge paa en ikke lovmedholdelig Maade; — saaledes synes mig, at vi maatte forstaae, hvad det ærede Medlem ved den Leilighed udtalte. Men vi ere ikke besejrede eller berettigede til at lægge en saadan Betydning i dette Skridt. Enhver her i Thinget veed, at Ministeriet ikke kan bringe noget Forslag frem for Thinget, uden at have Kongens Ordre dertil, men det kan ikke faae Kongens Ordre, uden at støtte den til en kongelig Indstilling. Det Skridt, som altsaa har været gjort af Marineministeren, har, efter den allerhøieste Grad af Sandsynlighed, været det ganske simple og sædvanlige Skridt, for at faae Hans Majestæts Besøielse til at kunne bringe Sagen ind for Rigsdagen og begjære Pengene. Dette stiller Sagen paa et ganske andet Standpunct, deri ligger en ganske anden Betydning, og hermed staaer atter i Forbindelse, og det er jo Noget, som mangfoldige Gange har været udtalt, at hvor man ikke har Bevis, ja, ikke engang Antydning af, at noget Modsat har været meent, der maa man gaae ud fra, at Sagen i sig selv ligger indenfor den ganske simple og naturlige Forretningsgang; vi maae ikke forsøge at lægge noget Under deri, thi

dertil ere vi uberettigede og derved vilde vi fremkalde falske Domme over Hovedspørgsmaalet i Sagen. Skulde jeg argumentere fra den Bemærkning, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 2den Valgfreds (M. Hage) saaledes har fremsat, saa vil jeg komme til at sige: af denne Indstilling til Kongen sees, hvor nødvendigt, og iøvrig den afgaaede Marineminister har været for at kunne blive færdig med denne Sag saa hurtigt, at han, inden endnu Rigsdagen gik fra hinanden, kunde forelægge den Sagen for at begjære Pengene. Komme vi derfor ind paa det personlige Geber, af Sagen, saa maatte dette fore os til at bevilge istedetfor at forstaae. Men jeg tilraader at bortkaste hele det personlige Hensyn; jeg tilraader slet intet Hensyn at tage dertil, men blot spørge: Kan den Bæbning, som er seet, sættes i en rimelig Forbindelse med det, som de Medlemmer, der have talt i denne Sag, Alle have anerkjendt for nyttigt, for nødvendigt, for fornødt, nemlig med Politiet til Søes; kan Bevillingen henføres til og forsvares under denne Kategori. Naar man siger, at Skibene have anført og have seilet Sønden og Nord paa, og at vi deraf altsaa have seet, at de ikke have havt Noget at bestille, saa siger jeg, at denne Argumentation er post festum, thi vi vidste ikke forud, om disse Skibe skulde komme til at seile saaledes frem og tilbage uden at faae noget at bestille. Her er ikke Spørgsmaal om, at disse Skibe skulde forsvare et enkelt Punkt, men her er Spørgsmaal om, at de skulde være i et tilstrækkeligt Antal tilstede, for at kunne være paa de forskjellige Punkter, hvor vor neutrale Handelsmarine kunde komme i Berøring med enkelte affondrede fjendtlige Skibe, ikke for at forsvare den mod disse Skibe, men for at kunne tale vore Handelskibes Sag, for at kunne forklare og fortolke, hvilken Mening vi troede der maatte lægges i de Betingelser, under hvilke vi foer som Neutrale, og paa den anden Side bringe vore Skibsførere til at begribe, indenfor hvilke Grændser de skulde holde sig. Det er paa den Maade, „Politie“ maa forståes, naar der i Farvande, som de her værende, findes Flaader, hvis Bevægelser, hvis Maade at handle paa, man ikke kan vide. Nu har det handet sig, at den ene Part af de